

[Per Stig Møller]

(Dagsordensforslag nr. D 30).

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Dette forslag indgår ligeledes i de videre forhandlinger.

Pelle Voigt (SF):

Et af de helt afgørende punkter, vi fik ud af at lytte til udenrigsministerens besvarelse her i dag, var den konklusion, at den tid er forbi, hvor man kan opfatte Norden som et lavspændingsområde, og at man heller ikke fra den danske regerings side længere opfatter Norden som et lavspændingsområde.

Uklart står det, også efter at vi har lyttet til ministerens besvarelse, om man egentlig tænker på – og i givet fald hvordan – at genetablere den klassiske nordiske lavspændingspolitik, som er kommet til udtryk igennem atomvåbenforbeholdet og igennem forbeholdet mod fremmede tropper på de nordiske landes område, og som kommer klart og tydeligt til udtryk i de planer for en nordisk atomvåbenfri zone, der er, først og fremmest den plan, der er enighed om blandt et flertal af partierne i de fire af de fem nordiske parlamenter, den plan, som blev endeligt udarbejdet ved et møde her på Christiansborg i København den 1. juli sidste år.

Der er ikke nogen tvivl om, at når udenrigsministeren taler om disse spørgsmål, er han som så ofte før i fuldstændig overensstemmelse med tankegangen i NATO.

Den meget, meget voldsomme opbygning, som er sket i nordområderne, har, som hr. Jens Thoft tidligere har været inde på, en tæt sammenhæng med udviklingen af en ny national amerikansk flådestrategi, der bl.a. adskiller sig fra NATO's officielle doktriner ved, at den specifikt indeholder muligheden for at skyde først. Hvis man placerer store krigsskibe, hvis man placerer hangarskibsformationer inde under næsen på de sovjetiske strategiske baser i Murmansk allerede i en spændingsperiode, bringer man sig under et forfærdeligt pres, det pres, som med et amerikansk udtryk er blevet kaldt »use them or loose them«, altså »affyr dine våben, før modstanderen eventuelt kan tænkes at gå til angreb på dig«. Admiral Watkins har også på dette område været fremme med tanker og teorier om nødvendigheden af at vinde slaget om, hvem der skyder først – hvad det så betyder.

Det interessante er, at selv om vi utallige gange, også fra udenrigsministeren, her i folketingsalen har fået forsikring på forsikring om, at NATO aldrig vil være den, der affyrer det første skud, er den praktiske situation, at hvis USA gør det, befinder hele alliancen sig i en konfrontation, i en tredje verdenskrig.

I de gode gamle dage, da man regnede med, at Norden var et lavspændingsområde, opererede man med, at en krig måske kunne begrænses igennem det fleksible gensvar, at de nordiske områder et stykke tid kunne holdes fri af krigen, måske kunne rulles tilbage, og at netop denne lavspændingspolitik kunne være en kribegrænsende foranstaltning.

Men sådan er det ikke længere. Jeg kan komme med den sikkert ikke for udenrigsministeren overraskende meddelelse, men alligevel, at Sovjetunionen faktisk gik til angreb på NATO i marts i år, 1987, ikke i virkeligheden, men på papiret, i den tophemmelige NATO-stabsøvelse Wintex 87.

Det interessante er, at man nu i NATO-planlægningen øjensynlig regner med, at det netop er i Norden, det første slag skal stå. Efter nogle regionale konflikter i Den Persiske Golf udbruder i denne model den store tredje verdenskrig i et slag om Nordnorge, og meget hurtigt efter bliver Danmark inddraget, Slesvig-Holsten bliver inddraget, hundredtusinder af tyskere flygter ind over den danske grænse, og kort efter bombarderes Danmark med kemiske våben fra Warszawapagten, inden hele herligheden eskalere til en atomkrig.

Det er et af de mest talende og præcise udtryk for, i hvilken grad Norden gradvis og upåagtet har bevæget sig fra at være et lavspændingsområde til at være et højspændingsområde, og den skæbne, som Norden, som Danmark og Norge tiltænkes i disse scenarier, er faktisk en radioaktiv, kemisk rygende ruin. Det er det, NATO's strategi i denne sammenhæng indebærer for os.

Ideen om 600 skibs-flåden, som USA har udviklet, ideen om at bevæge hangarskibsgrupper langt, langt længere nordpå, end man nogen sinde tidligere har opereret med, og ideen om, inden en krig eskalere til en atomkrig, at rette direkte angreb imod de sovjetiske strategiske atomubåde, altså før man har en eskalation til en atomkrig at angribe modpartens atomvåben, er dødsensfarlig, og enhver burde kunne